

**"No em sent
'rara avis' ni aïllat"**

Encara té el plànol de Brussel·les al seu despatx, a pesar de no viure-hi.

—Brussel·les per a mi és tot un símbol, i no perquè signifiqui unes vivències, que les significa —hi he viscut vuit anys—, sinó perquè és en les seues institucions, ara com ara, on es marquen les pautes i on hi ha els grans debats, les grans presències i cites del món de la política, l'economia, la cultura, les consecucions socials..., de totes les coses que faran en el futur que cada país prenga la iniciativa per a fer una societat moderna, amb futur, sense complexos.

—Hi ha certa nostàlgia, o és una falsa percepció?

—No tinc nostàlgia de Brussel·les: en tinc de les coses que s'haurien pogut fer des de Brussel·les. De les ocasions, que formen part d'una història molt accelerada del procés d'evolució de les negociacions i de la convivència dels diferents països i col·lectius humans.

—Vostè és europeista de fa més de vuit anys, no és cert?

—Vaig començar a eixir i a pensar en Europa fa molts anys. Eixir a conèixer a Europa i a contrastar opinions, forma i qualitat de vida i formes de govern, des de l'any 62 que ho faig. Vaig estar treballant de cambrer a Londres i aprenent l'anglès. La meua aventura europea començà molt prompte. Independentment dels viatges esporàdics, jo he viscut divuit anys en diferents ciutats europees: París, Bolonya, Londres, Brussel·les i Frankfurt. I des d'allí he viatjat a la resta del món. És la millor manera de conèixer i tenir una perspectiva com més àmplia possible del que són els principis fonamentals del que és la convivència, la comunicació, la justícia, la llibertat, la cultura i la pau.

—Ara ha tornat a Europa.

—Els dies 25 i 26 de setembre, a instàncies del Parlament Europeu, hi ha hagut una reunió molt important amb la participació de dos representants dels parlaments de cadascun dels quinze països membres, els responsables de les comissions de Transports i Medi Ambient del Parlament Europeu i el seu president, Jacques Santer. Es va revisar el programa de Xarxes Transeuropees de Transports i Comunicacions. Hem fet una actualització de les prioritats, que és molt important per al nostre país i comunitat. Durant molt de temps, els valencians hem estat identificant quins són els nostres problemes, però sempre ens quedem amb la identificació i amb el sentiment de frustració permanent que provoca no passar d'ací. És l'hora d'encarar la segona fase: la pràctica. Ho resol·drem. A veure quines són les vies, quines són les institucions. És vital haver fet aquest debat abans de produir-se el debat dels pressuposts al Parlament Europeu, en els parlaments nacionals i en els de les comunitats autònomes, perquè el finançament dels grans projectes que ens

**Leopoldo Ortiz
(Catadau, 1941),
president de la
Comissió
d'Infraestructures
i Medi Ambient
del Congrés dels
Diputats i cap de
llista del PP per
València en les
eleccions del 93.
A instàncies del
Parlament
Europeu, i en
representació del
Congrés dels
Diputats
espanyol, acaba
de participar en
la revisió del
programa de
Xarxes
Transeuropees de
Transports
i Comunicacions.**

afecten als valencians és conjunt: Parlament Europeu, Fons Estructurals, govern central i governs autonòmics.

—Li va costar canviar Brussel·les per Madrid?

—Tornar a la política espanyola des de la plataforma de València era just per a mi. Després d'assimil·lar polítiques europees distintes a les espanyoles, era el moment d'abocar ací l'experiència que havia acumulat. Per què en el PP? Dins del PP hi ha molta gent amb aquest esperit europeista; és un partit avui homologat a Europa, plenament integrat en el context del partit popular europeu. En la Internacional Democratacristiana i en l'Europea Democratacristiana. I per tant, amb una plataforma internacional molt important. El PP té una línia política clara, amb aspectes de modernitat, de justícia, de solidaritat.

—En què nota el ciutadà valencià que vostè és diputat a Madrid?

—La memòria política dels ciutadans dóna perquè recorden d'una forma sensible que vaig ser el cap de llista del PP en una campanya en què, per primera volta, el PP va guanyar el PSOE a la Comunitat Valenciana: 518.000 vots, una xifra històrica. Havíem fet un programa electoral nacional i uns programes autonòmics, que me'ls recorden constantment els ciutadans —els que votaren la meua opció i els que no—. Dia a dia, setmana a setmana, com a diputat, com a president de la Comissió d'Infraestructures i Medi Ambient, com a membre de la Comissió d'Economia, Comerç i Hisenda, i com a membre de la Comissió Mixta Congrés-Senat de la Unió Europea, tinc opcions per a presentar iniciatives i per a informar-me d'aquells aspectes que afecten directament la Comunitat Valenciana. Els ciutadans, quan estic a Madrid saben on localitzar-me i quan estic a València, també. I lamente, per responsabilitats i compromisos polítics adquirits, no poder atendre a tot el món com voldria. Per aquest despatx, avisant o sense avisar, passen molts ciutadans a plantejar-me els seus problemes o els dels seus col·lectius. I això, m'encanta i és molt important. Moltes voltes, sense ser una matèria que pertoque a la meua àrea, si he pogut orientar un ciutadà i dir-li on el podien atendre, ja m'he sentit útil.

—Vostè afegeix una curiosa dimensió humanitària al polític.

—Els valors humans i de convivència estan molt per damunt dels factors, coeficients i paràmetres econòmics. Els polítics ho han de veure. Que hi ha atur, dèficit i una sobrepressió de càrregues fiscals, ja ho sabem, desgraciadament. Pense que el medi ambient no és només un respecte a la naturalesa: també a l'home. S'ha de tendir a un medi ambient social, propici a la solidaritat, a l'altruisme, que contraresti l'agressivitat, enveges i lluites. Els polítics, una

volta superats els problemes bàsics, han de començar a pensar en la qualitat de vida.

—*Es considera una rara avis dins del PP?*

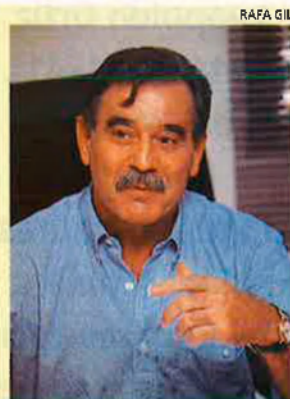
—En absolut. Ni em sent *rara avis* ni aïllat. Em considere una persona molt normal, amb sensacions viscudes molt interessants i amb ganes de transmetre-les a la societat. Si no, no estaria en política. I afortunadament, tinc gent que em fa costat, que em dona suport en aquesta línia. Convivim en un objectiu comú, encara que no tot el món pense igual ni tinga el mateix caràcter. Afortunadament, avui en el PP hi ha tota classe de persones.

—*No és ser una rara avis mobilitzar els eurodiputats populars, com vostè va fer, per a impedir la prohibició de veure TV3 al País Valencià?*

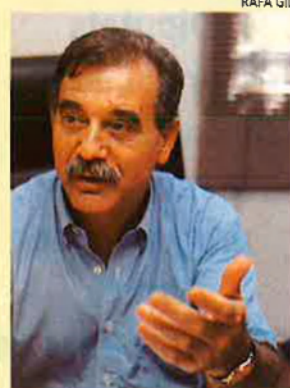
—No. Estem parlant d'un aspecte que es va donar fa quatre o cinc anys. No era concebible una restricció legislativa que coartara la llibertat de difusió d'un mitjà de comunicació, en aquest cas TV3, mentre estàvem rebent emissions de qualsevol cadena de qualsevol part del món. No tenia sentit que les televisions autonòmiques estiguessen coartades en la gamma de freqüències i no es donaren facilitats a través dels satèl·lits que eren propietat de l'estat. En aquell moment vaig detectar el problema que hi havia amb el repetidor de València i em va parèixer injust que es prohibira aquest tipus de transmissió, que es privara de la llibertat de comunicació i expressió. Afortunadament, quatre o cinc anys després, acudim a un reconeixement de la llei d'una cosa que és tan natural com el sentit comú, l'ètica i la lògica. Que cadascú, des del respecte a la llibertat, la justícia i l'ètica, intente fer cultura, política, que cree polèmica i consens social a través dels mitjans de comunicació de la millor forma que puga. El ciutadà, a casa, pot optar pel canal que li done la gana. Per sort el cas de TV3 s'ha resolt, i jo voldria que Canal 9 seguira l'exemple de TV3 en el satèl·lit. Això sí és fer política audiovisual.

—*En la campanya del 93, en un míting a la plaça de bous de València, els seus propis electors el van esbrincar per parlar en valencià. Què li passa al PP amb la llengua?*

—No va ser exactament així. Si a la plaça de bous hi havia unes 30.000 persones, només va ser un sector minoritari. Eren persones de zones castellanoparlants, i jo vaig interpretar que tenien tantes ganes d'entendre el que jo anava a dir-los que, com que tenien dificultats amb el valencià, es van molestar. Però era un grup reduït, una anècdota d'un 0,01% dels presents. I no era un rebuig a la llengua, sinó una disconformitat. Al PP no existeix cap animadversió al respecte. Reconeix que aquest és un país que conviu amb dues llengües, castellà i valencià, i que tot el món té dret a usar i defensar la seua llengua materna. La meua és el valencià, i jo

“No era concebible una restricció legislativa que coartara la difusió de TV3 a València.”

“No hi ha dos PP a València, un que ha guanyat les eleccions i un que les ha perdudes. Hi ha matisos dins d'un mateix programa.”

respecte, valore i considere molt positivament que aquells que tenen per llengua materna el castellà es comporten amb la naturalitat i el mateix respecte que jo. Però no pense que allò fóra una esbrincada. Simplement, que jo parles molt de pressa normalment i no em segueixen.

—*En canvi, quan va parlar en francès el van aplaudir.*

—Bé, sí... No és igual. Vaig fer tot el meu discurs en valencià i en francès només vaig dir “*mon cher ami monsieur le président, mon cher collègue au Parlement Européain*”, dirigit-me a Giscard Destaing.

—*Com qualifica la legislatura que li ha tocat viure a Madrid?*

—D'apassionant. A voltes molt estimulant i a voltes molt decebedora. És a dir, has de canviar els esquemes d'un dia o d'una hora per a una altra. La quantitat d'esdeveniments que hi ha hagut entre juliol del 93 i setembre del 95 ha estat imponent. L'activitat parlamentària s'ha multiplicat per cinc respecte a l'anterior legislatura, i això vol dir que l'activitat social del carrer ha estat molt forta. Inseguretat i crispació; falta de directius, de govern, de previsió i de serietat en molts —no dic en tots— personatges del govern. Tots aquests problemes, i els esdeveniments que han traumatitzat la societat a través dels mitjans de comunicació, han estat reflectits en iniciatives dels 350 diputats del congrés, sempre sota la incertesa de què passarà demà. Aquesta societat no pot continuar així. Felipe González ja ha deixat constància històrica en 13 anys, ara ha de prendre decisions d'immediat i deixar a la voluntat espanyola decidir el seu futur a través d'unes eleccions.

—*En aquestes eleccions vostè tornarà a ser el cap de llista del PP per València?*

—Estic en política, estic en el PP, estic en les institucions pel PP, pertant, com a militant i càrrec institucional, que no orgànic, del PP, estic a disposició del partit, de les seues bases i la seua direcció provincial, regional i nacional.

—*Vostè és del PP que ha guanyat les autonòmiques valencianes o del que les ha perdudes?*

—Les eleccions les ha guanyades el PP, amb el vots i la confiança de militants, simpatitzants i gent que no té res a veure amb la política però que ha cregut en els nostres programes electorals, en les nostres persones i la nostra manera de fer les coses. Per tant, les eleccions les ha guanyades tot el PP en bé de tota la societat valenciana, perquè José Luis Gimeno, Rita Barberà, Luis Díaz Alperi i Eduardo Zaplana han de governar per a tots, no sols per als que ens han votat. En política, és cert, hi ha matisos dins d'un mateix programa electoral fonamental. El PP, com a mostreig de la societat, és tolerant i admet discrepàncies i discussions internes en quant a filosofia de matisos. Però en absolut hi ha dos PP.

Miquel Alberola